

Udvalget har, saavidt jeg formaaer at see, fuldstændigt erkjendt det Berettigede i Ministeriets Ønske om at see den hidtil stedsindværende Praxis i Henseende til saadanne specielle Fuldmagter forpurret, men jeg troer ikke, at man grundigt vil kunne modarbejde eller fjerne denne Praxis, der saaledes saavel af Udvalget som af Regjeringen ansees for et Onde, uden ved Hjælp af den af Regjeringen i Lovudkastets § 9 foreslaaede Bestemmelse, og i ethvert Tilfælde forekommer det mig dog at ville være for meget, naar man, forsaavidt en Sagfører virkelig skulde misbruge den Afgang, som man saaledes vil give ham til at meddele speciel Fuldmagt, ikke strax første Gang, han maatte begaae en saadan Misbrug, vil betage ham Afgang til at meddele slike Fuldmagter. Jeg seer ikke, at der egentlig kan ansøres Noget til Fordeel for den af Udvalget for den første Gang, en Sagfører maatte misbruge den nævnte Afgang, foreslaaede admonitio i Form af en Mulct. Jeg tillod mig allerede ved denne Sags 1ste Behandling at udtale, at jeg følte mig overbevist om, at der kun vilde forekomme yderst faa eller rettere sagt slet ingen Tilfælde, i hvilke en Sagfører — der kan jo dog i Virkeligheden kun her være Tale om Underrettsagsførere — skulde komme i Forlegenhed ved den af Ministeriet foreslaaede Bestemmelse, idet han altid vilde kunne faae en af sine Colleger til at møde for sig i den enkelte Sag; skulde hans Forretning være af den Størrelse, at han ikke kunde hjælpe sig hermed, da vilde det dog være rigtigt af ham at have en fast Fuldmægtig. Jeg troer altsaa ikke, at der bør tillægges den Inconveniens, som man for Sagførerstanden befrygter vil blive Følgen af Regjeringens Forslag, nogen overveiende Vægt, naar man dog — og heri har jeg med Glæde troet at bemærke, at Udvalget er enigt med mig — mener, at den bestaaende Praxis i Henseende til særlige Fuldmagter bør fjernes. — De andre af Udvalgets Fleertal stillede og af Bets Mindretal subsidiairt tiltraadte Ændringsforslag kan

jeg ikke have nogensomhelst Betænkelighed ved, og enkelte af dem vil jeg endog ligefrem kunne anbefale, idet jeg anseer dem for Forbedringer.

Om de Ændringsforslag, som ere stillede af forskjellige andre ærede Medlemmer, beklager jeg at maatte udtale, at jeg ikke kan tiltræde noget af dem. — Det af den ærede 3die Landstingsmand for 3die Kreds (Tobiesen) stillede Ændringsforslag til Lovudkastets § 4 blev af den ærede Forslagsstiller motiveret paa en meget smuk Maade, idet han med levende Farver fremstillede de Forhold, hvorunder de danske Jurister i Reglen udbannes; men jeg troer ikke, at den ærede Taler havde fuldkommen Ret, naar han meente, at den danske Jurist først begyndte at lære, naar han havde faaet sin Examen eller Constitution som Fuldmægtig hos en Dommer. Jeg troer tværtimod, at det har stor Betydning for den danske Jurists Udvikling, at han fra Børn af, om jeg saa maa sige — thi han er jo dog væsentlig kun et Børn, naar han begynder at arbejde paa et Contoir, nemlig strax efter sin Confirmation —, stadig har Praxis for sig ved Siden af sig. Jeg troer, at dette i høi Grad udvikler den juridiske Sands, og jeg troer, at man væsentligt i denne stadige Forbindelse af Theori og Praxis gennem hele Mandens Udvikling maa søge Grunden til, at det er muligt at finde mange danske Jurister, som ganske vist have et meget stærkt udviklet og meget klart juridisk Begreb og en meget god juridisk Sands. Jeg troer altsaa ikke, at det ærede Medlem havde Ret i at sige, at den danske Jurist egentlig først begyndte at tilegne sig de juridiske Begreber, eller at hans juridiske Sands først udviklede sig fra den Tid af, at han havde taget sin Examen. Men da jeg saaledes ikke troer, at den ærede Taler har Ret heri, saa kan jeg heller ikke med ham være af den Mening, at et Tillæg af 3 Aar til Forberedelsestiden skulde være nok til at give Vedkommende den manglende Qualifikation til at blive Sagfører. Det maa vel erindres, at han efter den for Dieblirket bestaa-